

Arrest

nr. 289 146 van 23 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. PAQUOT & D. ANDRIEN
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 1999.

1.2. Verzoeker dient op 17 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 26 juli 2022 gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 november 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoe te zijn. U bent een soennitisch moslim. U werd geboren in Mashakhel, in het district Mehtarlam van de provincie Laghman in Afghanistan, waar u verbleef tot u vijftien of zestien jaar oud was. Toen verhuisde u naar Sheikh Misry in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar, waar u nog zeven maanden verbleef voor u vertrok in de late zomer van 2019. U ging nooit naar school, maar hoedde schapen, waar uw familie in handelde.

U behoort tot een Kuchistam waarvan de graasgronden in beslag werden genomen door de Afghaanse overheid voor een luchthaven. Uw stam reageerde met geweld tegen deze inbeslagname, en werd daarbij gesteund door de Taliban. De Taliban begon dan ook te rekruteren onder de jongeren van uw stam en vervolgens eisten zij jongens op uit elke familie. U werd ook meegenomen, hoewel u niet wilde vechten. U verklaarde dat u wilde meevechten, maar om de vijftien of twintig dagen kreeg u een injectie waardoor u de waarheid sprak en toegaf dat u niet wilde vechten. U verbleef drieënhalve maand bij de Taliban in de bergen, tot ze u samen met 18 of 19 anderen in een wagen laadden om u ergens anders heen te brengen. Onderweg kreeg u een verkeersongeval waarbij velen gewond raakten. U bracht daarna ongeveer een maand door in het ziekenhuis in Kaboel omdat u gewond raakte aan uw hoofd, waarna u terug naar huis werd gebracht in Sheikh Misry. De neven van uw vader kwamen te weten waar jullie woonden, dus stuurde uw vader eerst uw vier broers weg, ongeveer een maand voor uw eigen vertrek. Uw hoofd zat nog in het verband, maar uw vader dacht dat de Taliban zou meenemen eens u genezen was. Daaropvolgend regelde uw vader een smokkelaar voor u.

U vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 17 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef onderweg drie maanden in Iran, veertig dagen in Turkije, dertig à veertig dagen in Griekenland, drie maanden in Servië, zeven à acht maanden in Bosnië en tien à twaalf dagen in Italië.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u na uw persoonlijk onderhoud via mail twee taskara's en drie medische documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U haalt weliswaar aan dat u mentale problemen hebt, die resulteren in slaapproblemen, hoofdpijn, concentratieproblemen en vergeetachtigheid (CGVS p. 25). U legt hier echter geen enkel begin van bewijs over voor. U kreeg op het CGVS uitgebreid de tijd om uw verklaringen af te leggen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de Taliban u gedwongen wil rekruteren. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste weet u uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering door de Taliban in het verleden niet aannemelijk te maken. U haalt namelijk zelf aan dat veel leden van uw stam vrijwillig met de Taliban wilden meevechten, ook in de groep waar u bij zat (CGVS p. 17-19). Dit wordt ondersteund door de informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier. U geeft aan dat de Taliban weliswaar beroep deed op uw clanloyaliteit, maar geeft aan dat u reeds van in het begin niet echt bezig was met het conflict tussen de overheid en de Taliban en dat u niet wilde vechten (CGVS p. 16-17). Ook uw vader verklaarde dat hij niet akkoord was met uw rekrutering (CGVS p. 18-19). U geeft aan geen speciale vaardigheden te hebben (CGVS p. 19) die de Taliban ertoe zouden kunnen aanzetten u koste wat het kost te willen rekruteren. Bovendien verklaart u dat de Taliban u goed behandelde terwijl u bij hen verbleef, en dat zij u in de drie maanden die u bij hen doorbracht, niet verplichtten tot vechten: u hielp met koken en poetsen en daarnaast

wachtte u gewoon af (CGVS p. 19-20). Hoewel u na bedreiging af en toe aangaf dat u wel voor de Taliban wilde vechten (CGVS p. 21), checkte de Taliban dit steeds. U verklaart namelijk dat de Taliban u om de vijftien à twintig dagen een injectie gaven waardoor u de aandrang kreeg om de waarheid te vertellen. Onder invloed daarvan gaf u toe dat u niet wilde vechten, waarop de Taliban probeerde om u te overtuigen (CGVS p. 20-21). Het klinkt dus allerminst alsof ze u wilden dwingen om te vechten.

Bovendien legt u hier ook **tegenstrijdige verklaringen** over af. Bij het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 8 juni 2021 gaf u namelijk aan dat u zich niets meer kon herinneren van de drie maanden die u bij de Taliban doorbracht. Wanneer u gewezen wordt op deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat het een kort interview was en dat u niet alle details kon geven (CGVS p. 27). Uw verklaring dat u zich niets meer herinnerde valt echter niet onder een detail te categoriseren, te meer daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uitgebreid vertelt over uw verblijf en de toegediende injecties (CGVS p. 12-13). Ook gaf u tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS aan dat u tijdens uw verblijf op de berg zo hard geslagen werd dat u een hoofdoperatie moest ondergaan. Tijdens uw persoonlijk onderhoud ontkent u dat u zo hard geslagen werd en houdt u vol dat deze hoofdoperatie plaatsvond omwille van het verkeersongeval waar u bij betrokken was (CGVS p. 27).

Bovenstaande elementen leiden ertoe dat u uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering niet aannemelijk weet te maken. Aangezien deze rekrutering in het verleden de basis van uw voorgehouden vrees vormt, komt deze volledig op losse schroeven te staan.

Ten tweede weet u ook uw verklaringen over de kern van uw voorgehouden vrees niet aannemelijk te maken, namelijk dat de Taliban u ook na uw hoofdoperatie wilden rekruteren. U verklaart ten eerste dat uw vader na uw hoofdoperatie dacht dat de Taliban u terug zou meenemen als u genezen was, maar dat de Taliban dit nooit expliciet tegen hem zei (CGVS p. 26). Eerder verklaarde u echter wel uitdrukkelijk dat de Taliban tegen uw vader vertelde dat ze u terug zouden meenemen als u genezen was (CGVS p. 12-13). U ontkent dit echter ooit gezegd te hebben en zegt dat de Taliban hier niets over zei, dat ze uw vader enkel aanspraken over uw broers (CGVS p. 26). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds danig.

Ten tweede weet u ook het motief van de Taliban om u opnieuw te willen rekruteren niet aannemelijk te maken. Ze hadden al voor uw operatie drie maanden lang geprobeerd om u te overtuigen, zonder enig succes. In die periode werd u door hen gevoed en kreeg u onderdak (CGVS p. 12-13), wat dus betekent dat u hen geld kostte zonder dat dit hen iets opleverde van uw kant. U kan ook na expliciete vraag niet aangeven welke reden de Taliban dus gehad zou hebben om te blijven proberen om u te rekruteren (CGVS p. 26-27).

Deze elementen leiden er dus toe dat u ook uw verklaringen over de kern van uw voorgehouden vrees niet aannemelijk weet te maken, wat de geloofwaardigheid van uw vrees zelf dus verder op losse schroeven zet.

Ten derde ondersteunt u uw verblijf in het ziekenhuis niet met documenten, hoewel u verklaart dat u documenten hebt over uw verblijf (CGVS p. 23). U legde weliswaar medische documenten neer, maar deze bevatten enkel een oplijsting van in te nemen medicijnen. Er is geen sprake van een opname in eender welk ziekenhuis en bovendien bevat het briefpapier enkel de informatie van een individuele dokter, niet van een ziekenhuis. U kan bovendien niet verklaren hoe uw vader wist dat u in het ziekenhuis lag: u was namelijk bewusteloos en kan tot op heden zelf niet eens aangeven in welk ziekenhuis u juist lag, maar toch verklaart u dat uw vader wist waar u lag (CGVS p. 22-23). U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u dit aan uw vader zal vragen en deze informatie aan het CGVS zal bezorgen (CGVS p. 23), maar tot op heden ontving het CGVS deze informatie niet. Dit maakt uw verklaringen over uw verblijf in het ziekenhuis tot blote beweringen, u legt namelijk geen documenten neer hieromtrent en kan er ook geen verdere informatie over meedelen. In het licht van de ongeloofwaardigheid van de rest van uw relaas, zoals supra uit de doeken gedaan, leidt dat ertoe dat u ook deze verklaringen niet aannemelijk weet te maken. Dit wordt nog versterkt door uw tegenstrijdige verklaringen over de reden van uw opname, zie supra.

Ten vierde legt u tegenstrijdige verklaringen af over de lengte van uw verblijfsperiode in Sheikh Misry. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u drie of vier maanden in Sheikh Misry doorbracht (CGVS p. 27). Eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat u daar zeven maanden woonde (CGVS p. 6). U verklaart hoofdpijn te hebben en hierdoor misschien tegenstrijdigheden te hebben uitgesproken (CGVS p. 27). Bij het invullen van uw Verklaring DVZ op 8 juni

2021 verklaarde u echter reeds sinds 2017 in Sheikh Misry te hebben gewoond, dus twee jaar voor uw vertrek. Dit ontkent u (CGVS p. 27). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid verder.

Ten vijfde verklaart u dat u niet weet waar uw broers heen zijn gegaan, zij vertrokken nochtans een maand voor u met vier tegelijk (CGVS p. 24-25). Eén van uw broers stierf ondertussen wel terwijl hij probeerde te ontsnappen na de val van Kaboel op de luchthaven (CGVS p. 25). U verklaart dat uw familie u niets vertelt omdat u door uw mentale problemen alles aan iedereen vertelt en dat ze bang zijn dat u iemand uit het dorp zou bellen om hen alles te vertellen (CGVS p. 25). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS p. 14). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten

werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden

(HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris

van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai

luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal

burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in

Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden

(HvJ, 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris*

van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](#), de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals beryllbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal

burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk

in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De taskara's die u neerlegt ondersteunen enkel de identiteit van de afgebeelde personen, die in het kader van deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De medische documenten die u neerlegt werden supra reeds besproken. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Tevens meent hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Voorafgaandelijk stelt verzoeker dat, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoeker, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van alle relevante informatie. Door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden, blijft de commissaris-generaal hiertoe in gebreke, stelt hij.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus.

Verzoeker gaat in op de motieven inzake de gedwongen rekrutering, waarbij hij stelt dat de redenering van de commissaris-generaal niet geheel duidelijk is.

Hij leidt uit de motieven af dat de commissaris-generaal niet gelooft in gedwongen rekrutering, doch wel dat de taliban wilden dat verzoeker zou vechten. Verzoeker citeert uit het EUAA rapport inzake rekrutering door gewapende groepen en stelt dat het niet zozeer gaat om de taliban die jongeren uit hun huis halen, doch wel om het uitoefenen van druk en loyaliteit van de dorpen, om de jongeren te overhalen. Hij geeft aan dat het rapport melding maakt van brainwashing in de trainingskampen. Verzoeker geeft aan dat zijn verklaringen aansluiten op de beschreven werkmethodes van de taliban.

Verzoeker betwist verder dat er sprake is van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd bij de dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het CGVS, voor wat betreft de drie maanden dat hij in het trainingskamp verbleef. Zo stelt verzoeker dat hij ook bij het CGVS niet gedetailleerd kon vertellen hierover, omdat hij zich hier niet veel over herinnert. Bovendien, zo stelt verzoeker, lijkt de commissaris-generaal het verblijf in het kamp niet te betwisten, zodat dit feit alleen al internationale bescherming rechtvaardigt, omdat hij als deserteur zal worden beschouwd.

Verzoeker benadrukt verder nog dat hij zijn verklaringen van DVZ niet kon controleren en dat hij de tolk niet goed verstond en evenmin het persoonlijk onderhoud bij het CGVS kon voorbereiden met zijn advocaat, zoals zijn advocaat ook aangaf op het einde van het persoonlijk onderhoud. Hij volhardt dat zijn hoofdletsel werd veroorzaakt door een verkeersongeval.

Verzoeker gaat verder in op de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden en tracht deze te weerleggen. Verzoeker stelt verder dat de *protection officer* is uitgegaan van eigen subjectieve opvattingen over de logica dat de taliban hem opnieuw zal willen rekruteren, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat de taliban het niet accepteert dat mensen hun trainingskampen verlaten, zodat het niet verwonderlijk is dat zij wilden dat verzoeker terugkeerde.

Verzoeker gaat in op de documenten die hij van het ziekenhuis ontving en verduidelijkt dat zijn vader wist in welk ziekenhuis hij was ondergebracht, omdat verschillende jongeren uit hetzelfde dorp bij het ongeval betrokken waren, waarbij de dorpingen dit vernamen.

Verzoeker benadrukt dat hij niet precies weet hoelang hij in Sheikh Misry heeft verbleven, maar dat hij denkt dat het enkele maanden is. Hij benadrukt zijn hoofdproblemen en het gegeven dat hij de notities bij DVZ niet heeft kunnen nalezen met zijn advocaat.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker gaat uitgebreid in op de preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie. Hij gaat in op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en stelt dat de huidige situatie in Afghanistan kan worden vergeleken met de situatie in Somalië, zoals beschreven in het arrest “*Sufi en Elmi*”. Verzoeker betwist de vereiste van het vrijwillige/opzettelijke karakter van het gedrag van een actor, opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Hij wijst erop dat de machtsovername door de taliban een einde stelde aan de internationale hulp en dat er een oorzakelijk verband is tussen de machtsovername door de taliban en de verslechtering van de humanitaire crisis.

Vervolgens gaat verzoeker in op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij hij het gebrek aan actuele en betrouwbare landeninformatie hekelt. Hij verwijst naar het arrest van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 270.813 en stelt dat de bestreden beslissing voorbarig is en ten minste moet worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. Hij stelt dat de commissaris-generaal jarenlang personen de subsidiaire beschermingsstatus toekende, indien zij afkomstig waren uit een regio met aanwezigheid van de taliban, zodat hij deze aanwezigheid nu niet kan gebruiken om te stellen dat Afghaanse verzoekers om internationale bescherming niet langer gevaar lopen. Hij benadrukt dat Afghanistan thans, onder talibanbewind, alleszins een dictatuur is, waar de sharia streng wordt toegepast.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende stukken toe:

- ASYLOS “Afghanistan COI Repository 1st September 2021-30th November 2022”;
- nieuwsartikel van 7 december 2022, getiteld “Afghanistan, Amnesty International condamne l’exécution publique menée par les talibans”

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 30 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.*

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende

gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De Raad merkt in deze ook op dat de commissaris-generaal de gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd, middels zijn aanvullende nota van 30 maart 2023.

4.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U haalt weliswaar aan dat u mentale problemen hebt, die resulteren in slaapproblemen, hoofdpijn, concentratieproblemen en vergeetachtigheid (CGVS p. 25). U legt hier echter geen enkel begin van bewijs over voor. U kreeg op het CGVS uitgebreid de tijd om uw verklaringen af te leggen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Verzoeker laat deze passage onbesproken en toont ook niet aan dat deze beoordeling incorrect zou zijn. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker ook naar aanleiding van huidig verzoekschrift geen medische stukken neerlegt.

ontoereikend zouden zijn.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn herkomstland te worden vervolgd door de taliban, omwille een poging tot gedwongen rekrutering, waarbij verzoeker enkel maanden werd vastgehouden en vervolgens betrokken geraakte in een verkeersongeval bij een verplaatsing van de groep. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

(a) verzoeker legt onaannemelijke verklaringen af omtrent de gedwongen rekrutering door de taliban in het verleden, waarbij (i) verzoeker zelf aangaf dat veel leden van zijn stam vrijwillig meegingen met de taliban, (ii) noch hijzelf noch zijn vader akkoord waren met de rekrutering, (iii) hij aangaf geen speciale vaardigheden te hebben (iii) de taliban hem goed behandelde en hem niet verplichtte te vechten, doch enkel te helpen met koken; (iv) onder invloed van injecties gaf verzoeker telkens eerlijk aan dat hij niet wenste deel te nemen aan gevechten; (v) in de voorliggende omstandigheden klinkt het niet alsof de taliban verzoeker wilden dwingen om te vechten;

(b) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen, waarbij (i) verzoeker ten overstaan van DVZ verklaarde dat hij geen herinneringen meer had over de drie maanden dat hij bij de taliban doorbracht, terwijl hij ten overstaan van het CGVS uitgebreide verklaringen aflegde over de periode dat hij bij de taliban doorbracht; (ii) verzoeker ten overstaan van DVZ verklaarde dat zijn hoofdletsel te wijten was aan zware slagen die hem door de taliban op de berg werden toegediend, terwijl hij ten overstaan van het CGVS verklaarde dat zijn hoofdletsel te wijten was aan het verkeersongeval;

(c) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen omtrent de vrees voor een nieuwe rekrutering na het verkeersongeval, waarbij verzoeker eerder in het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat de taliban uitdrukkelijk tegen zijn vader vertelde dat ze verzoeker zouden komen halen als hij genezen was, doch later in het persoonlijk onderhoud plots verklaart dat de taliban dit nooit expliciet tegen zijn vader vertelde;

(d) het is onaannemelijk dat de taliban na het verkeersongeval opnieuw zouden willen rekruteren, nadat ze reeds drie maanden hadden getracht verzoeker te overtuigen, zonder enig succes, waarbij verzoeker in al die tijd onderdak en voedsel kreeg en hen dus geld kostte zonder dat het hen iets opleverden;

(e) verzoeker legt geen documenten aangaande zijn ziekenhuisopname neer, niettegenstaande dat hij verklaarde hiervan in het bezit te zijn, waarbij de neergelegde medische stukken enkel een oplijsting van in te nemen medicijnen bevatten en het briefpapier enkel de informatie van een individuele dokter vermeldt, niet van een ziekenhuis;

- (f) verzoeker kan niet verklaren hoe zijn vader wist dat hij in het ziekenhuis lag;
- (g) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen over de lengte van de verblijfsperiode in Sheikh Misry, waarbij verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de ene keer stelde dat dit drie à vier maanden betrof en de ander keer stelde dat dit zeven maanden betrof, terwijl hij bij het invullen van de verklaring DVZ verklaarde dat hij sinds 2017, dus reeds twee jaar voor zijn vertrek, aldaar woonde;
- (h) verzoeker weet niet waar zijn broers heengegaan zijn, die een maand voor hem vertrokken;
- (i) volledigheidshalve, heeft verzoeker geen internationale bescherming aangevraagd in de andere Europese landen waarlangs hij reisde, met name Italië en Frankrijk.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. De Raad treedt de commissaris-generaal in zijn beoordeling dat: *“Ten eerste weet u uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering door de Taliban in het verleden niet aannemelijk te maken. U haalt namelijk zelf aan dat veel leden van uw stam vrijwillig met de Taliban wilden meevechten, ook in de groep waar u bij zat (CGVS p. 17-19). Dit wordt ondersteund door de informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier. U geeft aan dat de Taliban weliswaar beroep deed op uw clanloyaliteit, maar geeft aan dat u reeds van in het begin niet echt bezig was met het conflict tussen de overheid en de Taliban en dat u niet wilde vechten (CGVS p. 16-17). Ook uw vader verklaarde dat hij niet akkoord was met uw rekrutering (CGVS p. 18-19). U geeft aan geen speciale vaardigheden te hebben (CGVS p. 19) die de Taliban ertoe zouden kunnen aanzetten u koste wat het kost te willen rekruteren. Bovendien verklaart u dat de Taliban u goed behandelde terwijl u bij hen verbleef, en dat zij u in de drie maanden die u bij hen doorbracht, niet verplichtten tot vechten: u hielp met koken en poetsen en daarnaast wachtte u gewoon af (CGVS p. 19-20). Hoewel u na bedreiging af en toe aangaf dat u wel voor de Taliban wilde vechten (CGVS p. 21), checkte de Taliban dit steeds. U verklaart namelijk dat de Taliban u om de vijftien à twintig dagen een injectie gaven waardoor u de aandrang kreeg om de waarheid te vertellen. Onder invloed daarvan gaf u toe dat u niet wilde vechten, waarop de Taliban probeerde om u te overtuigen (CGVS p. 20-21). Het klinkt dus allerminst alsof ze u wilden dwingen om te vechten”.*

In zoverre verzoeker stelt dat de commissaris-generaal lijkt te geloven dat er sprake was van gedwongen rekrutering en dat verzoeker meerdere maanden bij de taliban heeft doorgebracht, doch enkel betwist dat de taliban wilden dat verzoeker voor hen zou vechten, dient de Raad vast te stellen dat dit nergens in de bestreden beslissing wordt voorgehouden. In de bestreden beslissing wordt, integendeel, uitdrukkelijk aangegeven dat geen geloof wordt gehecht aan de gedwongen rekrutering waarbij onder meer werd gesteld dat (i) reeds veel leden van de stam vrijwillig meegingen met de taliban, (ii) noch verzoeker noch zijn vader akkoord waren met de rekrutering, (iii) verzoeker aangaf geen speciale vaardigheden te hebben (iii) de taliban behandelde verzoeker goed en verplichtte hem niet te vechten, doch enkel te helpen met koken; (iv) onder invloed van injecties gaf verzoeker telkens eerlijk aan dat hij niet wenste deel te nemen aan gevechten. Deze overwegingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. Dat gedwongen rekrutering voorkomt in Afghanistan wordt noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad betwist. Dit geschiedt evenwel eerder uitzonderlijk en betreft geenszins de regel. In navolging van de commissaris-generaal, stelt ook de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de handelswijze van de taliban, in zijn de door geschetste omstandigheden, aannemelijk is. Op grond van het geheel van de elementen, dient immers te worden vastgesteld dat het geenszins aannemelijk is dat de taliban dermate veel moeite zou doen om verzoeker gedwongen mee te nemen uit zijn woonst, tegen de zin in van zijn vader en hemzelf, en om hem maandenlang te trachten te overtuigen en voedsel en onderdak te bieden, terwijl zij hem vervolgens niet echt dwongen om te vechten. In deze benadrukt de Raad ook dat de ongeloofwaardigheid van een asielaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

5.1.6. De Raad wijst tevens op de volgende pertinente passage uit de bestreden beslissing, die door de Raad wordt overgenomen: *“Bovendien legt u hier ook tegenstrijdige verklaringen over af. Bij het invullen*

van uw Vragenlijst CGVS op 8 juni 2021 gaf u namelijk aan dat u zich niets meer kon herinneren van de drie maanden die u bij de Taliban doorbracht. Wanneer u gewezen wordt op deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat het een kort interview was en dat u niet alle details kon geven (CGVS p. 27). Uw verklaring dat u zich niets meer herinnerde valt echter niet onder een detail te categoriseren, te meer daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uitgebreid vertelt over uw verblijf en de toegediende injecties (CGVS p. 12-13). Ook gaf u tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS aan dat u tijdens uw verblijf op de berg zo hard geslagen werd dat u een hoofdoperatie moest ondergaan. Tijdens uw persoonlijk onderhoud ontkent u dat u zo hard geslagen werd en houdt u vol dat deze hoofdoperatie plaatsvond omwille van het verkeersongeval waar u bij betrokken was (CGVS p. 27)".

De Raad benadrukt in deze dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf het eerste gehoor bij de DVZ.

In casu stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker bij DVZ stelde dat hij werd vastgehouden door de taliban, waarbij hij werd geslagen en hij niet weet of hij met iets werd geïnjecteerd, maar dat hij zich vervolgens niets meer kon herinneren van die drie maanden. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden, als zou de commissaris-generaal te kwader trouw handelen door te oordelen dat deze verklaringen sterk afwijkend zijn van de verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij wel degelijk in detail verklaringen aflegde over zijn tijd in de bergen. Verzoeker kon immers aangeven hoe hij werd behandeld, wat zijn dagelijkse taken waren, dat hij meermaals werd geïnjecteerd met een substantie waarna hij zich heel blij en nergens bang voor voelde, wat de taliban hem allemaal vroeg na zo'n injectie, en dergelijke meer (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 20-21). Evenmin kan verzoeker voorbijgaan aan de fundamenteel tegenstrijdige verklaringen over de oorzaak van zijn hoofdletsel. Het algemene en ongefundeerde betoog in het verzoekschrift dat verzoeker niet in staat was om voor het persoonlijk onderhoud te overleggen met zijn advocaat en de notities van het interview bij DVZ te overlopen, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststelling *in casu* dat verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft bevestigd dat hij geen opmerkingen had bij het gehoor bij DVZ, dat hij hier alle elementen heeft kunnen aanhalen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker maakte gewag van wat moeilijkheden met de tolk, wanneer deze laatste officieel sprak, maar dat het over het algemeen oké was (zie NPO, p. 3). Uit het verslag van het gehoor bij DVZ blijkt ook dat zijn verklaringen hem werd voorgelezen in het Pashtou en dat hij middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigd heeft dat zijn verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan hem voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie AD, "vragenlijst CGVS", p. 2).

5.1.7. Wat betreft het motief in de bestreden beslissing dat "*u ook uw verklaringen over de kern van uw voorgehouden vrees niet aannemelijk te maken, namelijk dat de Taliban u ook na uw hoofdoperatie wilden rekruteren*", stelt verzoeker dat de *protection officer* reeds vertrekt vanuit een eigen subjectieve analyse dat hij de redenen waarom de taliban verzoeker opnieuw zouden willen rekruteren niet geloofwaardig acht. In deze wijst de Raad erop dat het enkele gegeven dat de *protection officer* in zijn vraagstelling aangeeft dat hij bepaalde verklaringen niet zo logisch acht, nog niet impliceert dat de *protection officer* niet objectief of onpartijdig zou zijn. Dergelijke vraagstelling past binnen een globaal geloofwaardigheidsonderzoek, waarbij dergelijke vragen verzoeker ook kunnen uitnodigen om meer duidelijkheid te scheppen over afgelegde verklaringen. De Raad herhaalt verder dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas ook kan worden afgeleid uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. De commissaris-generaal stelde op pertinente wijze vast dat: "*Ze hadden al voor uw operatie drie maanden lang geprobeerd om u te overtuigen, zonder enig succes. In die periode werd u door hen gevoed en kreeg u onderdak (CGVS p. 12-13), wat dus betekent dat u hen geld kostte zonder dat dit hen iets opleverde van uw kant. U kan ook na expliciete vraag niet aangeven welke reden de Taliban dus gehad zou hebben om te blijven proberen om u te rekruteren (CGVS p. 26-27).*" Verzoeker slaagt er niet in om dienaangaande een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden. Dat bronnen erop wijzen dat de taliban niet accepteren dat mensen hun trainingskampen verlaten, wijst de Raad er ook op dat verzoeker *in casu* niet voorhoudt dat hij is ontsnapt uit het kamp. Hij verklaarde, bij een transfer van de bergen naar een andere locatie, betrokken te zijn geweest bij een verkeersongeval, waarna hij diende te revalideren in het ziekenhuis en vervolgens in zijn huis. De Raad wijst er verder nog op dat verzoeker ook niets dienstig inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden

beslissing dat: “u verklaart ten eerste dat uw vader na uw hoofdoperatie dacht dat de Taliban u terug zou meenemen als u genezen was, maar dat de Taliban dit nooit expliciet tegen hem zei (CGVS p. 26). Eerder verklaarde u echter wel uitdrukkelijk dat de Taliban tegen uw vader vertelde dat ze u terug zouden meenemen als u genezen was (CGVS p. 12-13). U ontkent dit echter ooit gezegd te hebben en zegt dat de Taliban hier niets over zei, dat ze uw vader enkel aanspraken over uw broers (CGVS p. 26). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds danig”. Deze vaststelling is pertinent en vindt wel degelijk steun in de stukken van het dossier. De Raad treedt de commissaris-generaal bij, dat deze tegenstrijdigheid op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas. De *post factum* verklaring in het verzoekschrift dat verzoeker wilde zeggen dat de taliban niet naar zijn vader ging om specifiek over hem, en alleen over hem, te praten, maar dat zij vertelden dat zij al zijn zonen zouden rekruteren, betreft niet meer dan een poging om de twee tegenstrijdige verklaringen te doen samensmelten in één allesomvattende verklaring en kan niet overtuigen.

5.1.8. Wat betreft de documenten van het ziekenhuis, kan de Raad – in navolging van de commissaris-generaal – enkel vaststellen dat de door verzoeker overgemaakte documenten geenszins van dien aard zijn om de ziekenhuisopname in de door verzoeker geschetste omstandigheden aan te tonen. De commissaris-generaal stelde terecht dat: “U legde weliswaar medische documenten neer, maar deze bevatten enkel een oplijsting van in te nemen medicijnen. Er is geen sprake van een opname in eender welk ziekenhuis en bovendien bevat het briefpapier enkel de informatie van een individuele dokter, niet van een ziekenhuis.”. Waar verzoeker thans nog stelt dat zijn vader wist in welk ziekenhuis verzoeker werd verzorgd, omdat meerdere jongeren uit het dorp betrokken waren in het ongeval, zodat de mensen van het dorp dit vernamen, wijst de Raad erop dat het onaannemelijk is dat verzoeker deze verklaring niet eerder, bij zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kon verstrekken. Verzoeker geeft geen verklaring voor de reden waarom hij pas bij huidig verzoekschrift in staat is om deze informatie te verstrekken. Evenmin klaart hij daarmee de vaststelling op, dat verzoeker zelf niet kan aangeven in welk ziekenhuis hij heeft verbleven. Volledigheidshalve wijst de Raad er ook nog op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over hoelang hij in het ziekenhuis diende te blijven, waarbij hij eerst verklaarde dat hij drieënhalve maand in kritieke toestand in het ziekenhuis verbleef, doch later stelde dat hij rond één maand, meer dan vijftien dagen, in het ziekenhuis verbleef (zie NPO, p. 12 en 22).

5.1.9. Wat betreft de lengte van zijn verblijfsperiode in Shaikh Misry, in de provincie Nangarhar, volhardt verzoeker dat hij daar enkele maanden denkt te hebben verbleven, maar dat hij dit niet zeker weet omdat hij hoofdproblemen had. Het louter volharden in één van de tegenstrijdig bevonden verklaringen, volstaat evenwel niet om deze bevindingen uit te klaren. Waar verzoeker nog herhaalt dat hij zijn verklaringen bij DVZ – waar hij verklaarde sinds 2017 aldaar te hebben gewoond – niet kon overlopen met zijn advocaat, verwijst de Raad naar wat dienaangaande reeds werd gesteld in de voorgaande punten.

5.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.11. Waar verzoeker nog wijst op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

5.1.12. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een

land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk

handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Dat Afghanistan wordt geconfronteerd met hongersnood en er voedselonzekeerheid heerst voor delen van de bevolking wordt niet betwist en hiermee werd ook rekening gehouden in bovenstaande analyse. Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban word gecontroleerd en dat deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig is, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker maakt geen gewag van individuele elementen om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid bij terugkeer naar Afghanistan.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022, benadrukt de Raad dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat de situatie van de gewijzigde Afghaanse context in zijn zaak reeds werd onderzocht en dat de commissaris-generaal tevens, ook bij zijn aanvullende nota van 30 maart 2023, de gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd. Gelet op de actualisatie van de landeninformatie van de commissaris-generaal bij de aanvullende nota kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is en dient vernietigd te worden totdat een betrouwbaar en volledig informatieverlag wordt opgesteld. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

5.5. Wat betreft het betoog van verzoeker dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden, dient opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing geen vooringenomenheid of enig gebrek aan

objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

5.6. Wat betreft artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er volledigheidshalve op dat dit artikel stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker dreigt te worden vervolgd in zijn herkomstland. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig

5.7. In de mate dat verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zou opwerpen, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES